

-άκλα κατάλ. παραγωγική ἑνιαχ.

Ὡρμήθη πιθανῶς ἐκ λέξεων, οἷαι: **βάκλα** (μεγάλη ράβδος) μεγεθ. τοῦ **βάκλον**, ὃ ἐκ τοῦ Λατίν. *baculum*, **φάκλα** (παχεῖα θρυαλλίς) ἐκ τοῦ Λατίν. *facula* κττ.

Χρησιμεύει πρὸς σχηματισμὸν θηλυκῶν μεγεθυντικῶν συνήθως σκωπτικῶς, οἷον: **βαπόρι** - **βαποράκλα**, **γαϊδούρι** - **γαϊδουράκλα**, **μούρη** - **μουράκλα**, **τυρί** - **τυράκλα**, **φωνή** - **φωνάκλα**, **χέρι** - **χεράκλα**, **ψωμί** - **ψωμάκλα** κτλ. Πβ. **-άκλας**, **-ούκλα**.

ἀκλάδευτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Οφ. Τραπ.) **ἀκλάδιφτους** βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. **ἀκλάδευτος**.

1) Ὁ μὴ κλαδευθεὶς, ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς κλάδευμα ἔνθ' ἄν.: **Ἀκλάδευτο ἀμπέλι** - **δέντρο**. **Ἀκλάδευτη ἐλαιὰ** - **λεμονιά** κττ. κοιν. **Ἀκλάδευτο δέντρο** Ὁφ. || Φρ. **Εἶν' ἀδέλ'** **ἀκλάδιφτου** (ἐπὶ ἀμαθοῦς) **Σάμ**. Συνών. **ἀκλάδιστος**, **ἄκλαδος** (I). 2) Ἐπὶ δένδρων, ὁ μὴ ἐγκεντρισθεὶς, ὁ μὴ ἐνοφθαλμισθεὶς (διὰ τὴν κλάδυσιν ὡς συνήθως τοῦ δένδρου πρὸς ἐγκεντρισμὸν) **Νάξ**. (Ἀπύρανθ.): **Ἀκλάδευτο δαῖρό** (ἄγριον δένδρον). Συνών. **ἀμπόλισστος**.

3) Ὁ μὴ ἐκφύσας κλάδους Πόντ. (Κερασ.)

ἀκλαδῖα ἡ, Πελοπν. (Αἴγ.) **Σάμ**. **Στερελλ**. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **ἄκλαδος** (I).

Ἀμπελος ἢ σταφιδάμπελος ἀκλάδευτος ἢ ὅλως ἀκαλλιέργητος ἔνθ' ἄν.: **Δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ κλαδούχους καὶ σκαφιτάδες καὶ ἄφησε ἀκλαδῖα καὶ ἄσκαφτη τὴ σταφίδα του Αἴγ.** Ὡς τὰ **ἀμπέλια εἶνι οὐλον ἀκλαδῖες Αἰτωλ.** Οἱ **ἀκλαδῖες** **ἐκινουργώνουντι**, ἅμα **θέλ' κἀνένας, κλάδινέ τις, σκάν' τις καὶ τ'ν ἄλλ'** **χρουνῖα θὰ γίν'** **πίσου ἀμπέλ'** αὐτόθ. Συνών. **ἄκλαδοῦρα**, **ξάμπελο**.

ἀκλάδιστος ἐπίθ. Κρήτ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ***κλαδιστός** < **κλαδίζω**.

1) Ἐπὶ ἀμπέλου, ὁ μὴ κλαδισθεὶς, ὁ μὴ κλαδευθεὶς Σύμ.: **Ἀδέλι ἀκλάδιστο**. **Κρεββατὴ ἀκλάδιστη**. Συνών. **ἄκλάδευτος**, **ἄκλαδος** (I). 2) Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὅποιον δὲν ἐδόθησαν τρυφεροὶ κλάδοι ὡς τροφή, ἐπὶ ζώων Κρήτ.: **Ἀφηκένε σήμερο τὰ ζὰ ἀκλάδιστα**.

ἄκλαδος (I) ἐπίθ. Κεφαλλ. Κύθν. Σέριφ. Εὐβ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ. **ἄκλαδους** Θεσσ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. **κλαδέω**.

Ὁ μὴ ὑποστὰς κλάδευμα, ὁ μὴ κλαδευθεὶς, ἀκλάδευτος ἔνθ' ἄν.: **Ἀφησα τοῖς ἐλαιῖς ἀκλαδες Λακων.** **Ἀκλαδες καὶ ἄσκαφες μείνανε οἱ φυτεῖες** (νεοφυτευμένα ἀμπέλια) **Σέριφ.** || Γνωμ. **Ἐνα χρόνο ἀκλαδο, πέντε χρόνους ἔρημο** (ἐπὶ ἀμπέλου, ὅτι ἐὰν ἐπὶ ἔν ἔτος δὲν κλαδευθῇ, εἶναι ὥσάν νὰ ἔμεινε ἐπὶ πέντε ἔτη ὅλως ἀκαλλιέργητος) ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,385. || Ἄσμ.

Κάτου ὅς **τ' ἀδέλμα τ' ἀκλαδα** **τὰ κονδουκλαδιμένα** Θεσσ. Συνών. **ἀκλάδευτος**, **ἀκλάδιστος**, **ἀκλάριστος**.

ἄκλαδος (II) ἐπίθ. Νάξ. (Δαμαρ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. **ἄκλαδος**.

Ἀτεκνος (ἐκ μεταφ. τοῦ ἄνευ κλάδων δένδρου). Συνών. **ἀβλασταῖρος** 2, **ἀκλάδωτος** 2, **ἀκληρος**.

ἀκλαδοῦρα ἡ, Κύθν. Εὐβ. Πελοπν. (Γορτυν. Καλάβρυτ. Κόρινθ.) κ. ἄ. **ἀκλαδοῦρα** Πελοπν. (Πύργ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **ἄκλαδος** (I) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. **-ούρα**. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἑπιστ. Ἑπετ. Πανεπ. 7 (1910/1) 72. Ὁ τύπ. **ἀκλαδοῦρα** κατὰ σύμφυρσ. πρὸς τὸ **ἀχλάδα**.

1) Ἀμπελος ἀκλάδευτος, παρημελημένη, ἐγκαταλελειμμένη ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ρίχ' τονε ὅς **ἄκρη χωραφιῶ καὶ σ' ἀκλαδοῦρα ἀδέλι** (διὰ τοῦ **ἄκρη χωραφιῶ** νοεῖται τὸ ἄλλως λεγόμενον **ἄκρες**, ἥτοι ἀγροὶ μικρᾶς ἐκτάσεως, οὐχὶ δὲ ἄκραι ἀγρῶν, ὅπερ εἶναι ἀκατανόητον. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,411 κέξ.) **Λακων**.

Δῶσ' τον ἀπ' ἄκρη χωραφιῶ καὶ ἀπ' ἀκλαδοῦρα μέση Εὐβ.

Ἐγώ ὅδα **μὲ τὰ μάτια μου τοὺς ξένους πῶς τοὺς θάφτουν μέσ' ὅς ἀκλαδοῦρ' ἀλλαργινῇ, σὲ χέρισσο χωράφι** **Γορτυν**. Συνών. **ἄκλαδιὰ**, **ξάμπελο**. 2) Σταφυλὴ ἰσχνή, λεπτή, οἷονεὶ ἐξ ἀμπέλου ἀκλαδεύτου Κύθν.

ἀκλαδοῦρι τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **ἄκλαδος** (I) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. **-ούρι**. Ἑτερος τύπ. παρὰ τὸ **ἀκλαδοῦρα**.

Ἀκλαδοῦρα, ὃ ἰδ.: Ἄσμ.

Δῶσ' τον ἀπ' ἄκρη χωραφιῶ καὶ ἀπ' ἀκλαδοῦρι ἀμπέλι.

ἀκλάδωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) **ἀκλάδουτους** Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **κλαδωτός** < **κλαδώνω**.

1) Ὁ ἄνευ κλάδων, ὁ μὴ ἐκφύσας κλάδους, ἐπὶ φυτῶν Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) 2) Μεταφ. ὁ μὴ ἀποκτήσας τέκνα Μακεδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. **ἄκλαδος** (II).

ἀκλαίνιστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ***κλαίνιστός** < **κλαίνιζω**.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ἔκαμέ τις νὰ κλαύσῃ: **Οὕλτε ἐκλαίνισαν καὶ αὐτὸν μονάχον ἐφῆκαν ἀκλαίνιστον** (ὅλους τοὺς ἔκαμαν νὰ κλαύσουν καὶ αὐτὸν μόνον ἀφῆκαν χωρὶς νὰ τὸν κάμουν νὰ κλαύσῃ).

ἀκλάριστος ἐπίθ. Μακεδ. (Βογατσ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ***κλαριστός** < **κλαρίζω**.

Ἐπὶ δένδρων, ἀκλάδευτος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν ἐκόπησαν κλαριά, ἥτοι κλάδοι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. **ἄκλαδος** (I).

-ακλας κατάλ. παραγωγική ἑνιαχ. **-ακλος** ἑνιαχ.

Ἐκ τῆς καταλ. **-άκλα**.

Χρησιμεύει πρὸς σχηματισμὸν ἀρσενικῶν μεγεθυντικῶν συνήθως σκωπτικῶς, οἷον: **ἄντρας** - **ἄντρακλας** καὶ **ἄντρακλος**, **γαϊδούρι** - **γαϊδούρακλος**.

ἄκλαστος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) Σύμ. **ἄκλαστους** Στερελλ. (Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **κλαστός** < **κλάνω**. Πβ. καὶ τὸ ἀρχ. ἐπίθ. **ἄκλαστος**.

1) Ὁ μὴ παθὼν τὴν ἐπήρειαν τῆς πορδῆς Πόντ. (Κερασ. Οἶν.): **Ἀκλαστον στόμαν** (πβ. ὑβριστικὴν φρ.

